

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΑ ΙΜΠΕΡΑΤΩΡΙΟΥ
2-ΟΚΤ. 1901
ΗΒΕΡΟΡΟΔΙΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 38

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ. 25

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικοπόλεως ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιδυντάκτης Τερζοδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνυπόστατα ὀρθολήματα—Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν Ἀ-
θήναις—Βιβλιολογία—† Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Κοσμάς
—Βιβλία ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς Π.Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς
—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Κοινοποιήσεις.

ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΑ ΘΥΓΑΛΛΗΜΑΤΑ

Μετ' ἀπορίας πολλῆς εἶδομεν νὰ κυκλοφο-
ρῇ εἰς εὐρωπαϊκά τινα φύλλα ἀπὸ δύο ἤδη μη-
νῶν περίπου ἡ φήμη περὶ μελετωμένης δῆθεν
περιοδείας ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἡπειρον
τῆς Α. Θ. Π., τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωακείμ
τοῦ Γ'. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν γνώσει ὄντες τοῦ
ὅλως ψευδοῦς καὶ ἀνυποστάτου τῆς τοιαύτης
φήμης, δὲν ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαίαν εἰδικὴν περὶ
αὐτῆς διάψευσιν. Ἐπειδὴ ὅμως βλέπομεν ὅτι ἡ
φήμη αὕτη ἐπαναλαμβάνεται καὶ αὖθις ἐσχά-
τως ἐν δυσὶν ἐγκρίτοις γερμανικοῖς φύλλοις, τῇ
«Πολιτικῇ Ἀνταποκρίσει» καὶ τῇ «Ἐφημερίδι
τῆς Κολωνίας» (ἴδε «Νέαν Ἡμέραν» 15]28 Σε-
πτεμβρ. ἐ. ἐ.), οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ παρακολουθεῖ-
ται ὑπὸ σχολίων ὅσον ἀφ' ἐνὸς ἡκιστα δεδικαι-
ολογημένων, τοσούτων ἀφ' ἐτέρου οὐχὶ ἀναξίων
προσοχῆς, καθὰ οἰκτρῶς παραγνωρίζοντων τὰς
ἀρχὰς καὶ προθέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρι-
αρχείου, ἐθεωρήσαμεν καθήκον ἐπιβαλλόμενον
ἡμῖν ἐκ τε τῆς ιδιότητος τοῦ ἡμετέρου φύλλου
καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐν τούτῳ διαφωτίσεως,
ὅπως κηρύξωμεν ἐπισήμως ὡς πάντῃ ἀνυπό-
στατον τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος φήμην, περὶ τῆς ἀ-

ποροῦμεν ἀληθῶς, πόθεν ἔλαβε τὴν πρώτην αὐ-
τῆς ἀρχήν. Πασίγνωστον, ὅτι παρὰ τοῖς ἐκά-
στοτε Οἰκουμενικοῖς Πατριάρχαις οὐδεμία τοι-
αύτη ὑπάρχει συνήθεια, ἀπὸ αἰῶνος τοῦλάχισ-
τον καὶ πλέον, ν' ἀναλαμβάνωσι δηλονότι πε-
ριοδείας ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου, προκειμένου δὲ περὶ τῆς Α. Θ. Πανα-
γιότητος, τοῦ νῦν ἰθύνοντος τοὺς οἵακας τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐσμὲν εἰς θέσιν κατηγο-
ρηματικώτατα νὰ διαβεβαιώσωμεν, ὅτι οὔτε
εἰς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος οὔτε εἰς ἄλλου
τινὸς τῶν ἀπαρτιζόντων τὰ Δύο ἀνώτατα παρ'
ἡμῖν Διοικητικὰ Σώματα τὸν νοῦν ἐπήλθε ποτε
παρομοία τις σκέψις.

Ἐφεξῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐπὶ τοιαύτης
ἀνυποστάτου φήμης καὶ διαδόσεως ὡς ἐπὶ σα-
θροῦ θεμελίου στηριζόμενα ἡ ἐξ ἀφορμῆς ταύ-
της ἐν προφανεῖ ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων ἐπαγό-
μενα σχόλια περὶ μελετωμένης δῆθεν «ἰσχυρᾶς
προπαγανδικῆς ἐνεργείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-
τριαρχείου», ὡς καὶ περὶ συστηματικῆς δῆθεν
ἐθνικῆς προπαγάνδας ἀπὸ μέρους τῆς ἱεραρχίας
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου μεταξὺ τῶν σλανοφώ-
νων χριστιανῶν τῆς Μακεδονίας. καὶ τ. τ., θεω-
ροῦμεν ἐξ ἴσου ἀναγκαῖον νὰ δώσωμεν τὰς ἐπο-
μένας πληροφορίας διὰ τοὺς μὴ ἐπαρκῶς, ὡς
φαίνεται, γινώσκοντας τὰς προθέσεις τοῦ Οἰ-
κουμενικοῦ Πατριαρχείου ἢ ἀπλῶς καλῇ τῇ πί-
στει δεχομένους πᾶν ὅ,τι ἤθελον διαβιβάσῃ αὐ-
τοῖς οἱ συμφέρον ἔχοντες ν' ἀλιεύωσιν εἰς τεθο-
λωμένα ὕδατα.

Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Κολωνίας» σχολιάζουσα εἶδεν ἀνταποκριτοῦ τῆς «Πολιτικῆς Ἀνταποκρίσεως» περὶ ἐπισήμου δῆθεν κοινοποιήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ποῦ καὶ πότε γενομένης;!), καθ' ἣν ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Καστορίας οἱ κάτοικοι πέντε βουλγαρικῶν χωρίων ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον» παρίστησι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὡς διεξάγον συστηματικὴν φυλετικὴν προπαγάνδαν μεταξὺ τῶν σλαυοφώνων Χριστιανῶν τῆς Μακεδονίας (Βουλγάρων καὶ Σέρβων). Ἐνταῦθα συμβαίνει πλήρης παρὰ νόησις καὶ διαστρόφη τῶν πραγμάτων. Οὐχὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐν ᾧ διὰ τῆς Συνόδου τοῦ 1872 ἐπισήμως κατεδικάσθη ἡ ἀρχὴ τοῦ φιλετισμοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, εἶνε τὸ διενεργοῦν τὸν ἐθνικὸν προσηλυτισμὸν ἀλλ' οἱ συνορεύοντες τῇ Μακεδονίᾳ σλαυικοὶ λαοὶ Βούλγαροι καὶ Σέρβοι. Καὶ οἱ μὲν Σέρβοι εὐρισκόμενοι ἐν Ἐκκλησιαστικῇ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐνότητι ἐπιζητοῦσιν ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτῶν ὑπὸ ἐκκλησιαστικὸν τύπον τὴν ἐπέκτασιν αὐτῶν ἐπὶ εὐρύτερου κατὰ τὸ δυνατόν ἐδάφους, οὕτως ὥστε αἱ ἐνεργεῖαι αὐτῶν φέρουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καθαρώς ἐθνικὸν χαρακτήρα. Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τοὺς σχισματικούς βουλγάρους. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι πρὸς ταῖς πολιτικαῖς ἐνεργείαις, ἃς διεξάγουσι, παρουσιάζουσιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν διαμάχην καὶ ἀντίθεσιν ἐν σχέσει πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Κατ' ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἡ στάσις τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου εἶναι **καθαρῶς ἀμυντική**, κυρίαν δὲ καὶ ἀποκλειστικὴν ἀποστολὴν ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ ἀνὰ τὰς χώρας ἐκείνας, ἐν αἷς τὰ ἀντίθετα συμφέροντα τῶν σλαυικῶν λαῶν ἀλληλοσυγκρούονται, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἔχει τὴν τήρησιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθῶς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς τάξεως, ἐπομένως ἡ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου δὲν εἶναι ποσῶς ἐνέργεια **πολιτική**, ἀλλ' ἐνέργεια **καθαρῶς ἐκκλησιαστική**, ἐνέργεια **κανονικῆς διοικητικῆς φύσεως**.

Ἄν δὲ ἐκάστοτε ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν ἑξαρχίαν βουλγάρων πολλοὶ ἐπανέρχονται καὶ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἧς πρὸ ἐτῶν διὰ λόγους ἡκιστα ἐκκλησιαστικῆς φύσεως

ἀπεσχίσθησαν, τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτέλεσμα ἐθνικῆς καὶ φυλετικῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐνεργείας, ἀλλ' ὡς ἀποτέλεσμα μεταμελείας αὐτῶν τούτων τῶν ἐπιστρεφόντων βουλγάρων σχισματικῶν, συναισθανομένων τὰ ἄτοπα, εἰς ἃ ἤγαγεν αὐτοὺς ἡ τότε ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκ λόγων φυλετικῶν ἢ καὶ ἄλλων γενομένη ἀντικανονικὴ ἀπόσχισις. Οὕτω δ' ἐξηγητέα καὶ ἡ ὡς ἀνωτέρω ἀναφερομένη εἰδησις περὶ ἐπανόδου εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον χωρίων τινῶν βουλγαρικῶν τῆς Καστορίας, περὶ ἐπιστροφῆς τῶν ὁποίων εἰ καὶ μηδεμία ἐγένετο τέως ἐπίσημος κοινοποίησις ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, ὑπάρχουσιν ὅμως εἰδήσεις, ὅτι ἐζήτησαν πράγματι τοιαύτην ἐπιστροφήν.

Ταῦτα ἐπὶ τῇ δοθείσῃ εὐκαιρίᾳ, χάριν τῆς ἀληθείας, ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰ σημειώσωμεν εἰς ἀπάντησιν τῶν ὡς ἀνωτέρω θρυλλημάτων καὶ διαδόσεων, αἵτινες προδήλως ἔχουσιν τὴν ἀρχὴν αὐτῶν δυοῖν θάτερον εἴτε παρὰ προσώπων μὴ ἐπαρκῶς ἐνημέρων, εἴτε παρὰ προσώπων ἐκ προθέσεως καὶ ἀπὸ σκοποῦ διαστρεφόντων τὰ πράγματα.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ*

«Σταθεὶς δὲ ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔφη, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν, εὖρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, Ἀγνώστῳ Θεῷ ὃν οὐκ ἄγνωστοντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω» οὕτως ἄρχεται τὸ περιλάλητον κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου δι' οὗ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀντὶ πάσης ἀπολογίας ἐλέγχει ὡς δεισιδαίμονας τοὺς δικαστὰς αὐτοῦ, κατακρημνίζει διὰ τῆς δυνάμεως τῶν λόγων τοῦ τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ καταγγέλλει τὸν ἄληθιν Θεόν, ὃν ἄγνωστοντες ἐτίμησαν καὶ διὰ σεβάσματος μετ' ἐπιγραφῆς «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ».

Ὅπου ὁμολογουμένως ἡ ἀληθὴς πίστις λείπει, ἐκεῖ ἄρχει κατὰ φυσικὸν νόμον ἡ δεισιδαιμονία, ἥτις ποικίλλει καὶ παραλλάσσει παρὰ τοῖς ἔθνεσι κατὰ τοσοῦτον, ὅσον καὶ αἱ διὰφοροι περὶ τῶν θεοτήτων αὐτῶν ἀρχαὶ καὶ δοξασταὶ ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλην τὴν ποικίλιν καὶ διὰφορὴν τῆς δεισιδαιμονίας, εἶναι πρ-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 316—318.

ράδοξον τὸ φαινόμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὧν τῶν ἐθνῶν ὅτι ταῦτα ἢ ἐξ ἰδίας πνευματικῆς ἱκανότητος ἢ ἐκ συναφείας καὶ σχέσεως πρὸς ἄλλους λαοὺς ἐγνώρισαν ἀρκούντως τὸν ἕνα καὶ ἀληθῆ Θεόν, ὃν ὅτε μὲν νοῦν, ὅτε δὲ δύναμιν, ὅτε δὲ λόγον ἐκάλουν.

Ἀλλὰ πόθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀφιέρωσαν τὸν βωμὸν ἐκείνον τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ; ἐφθασαν ἄρα γε εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἐνός Θεοῦ ἀπ' ἐκυτῶν ἢ ἀπλῶς καὶ τυχαίως; ἐπέγραψαν τὸν ναὸν τοῦτον εἰς ἄγνωστον θεότητα, ἥτις ἔαν τυχὸν ὑπῆρχε, νὰ μὴ θεωρῇ τὸν τρόπον τινὰ ἐκυτὴν προσδεδλημένην;

Ἡμεῖς τῷ φωτὶ τῆς ἱστορίας ὁδηγούμενοι, ἀποδεχόμεθα ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἰχον ἤδη γνῶσιν τοῦ ἐνός Θεοῦ. Ἐν πρώτοις γνωρίζομεν ἐκ τῆς μαρτυρίας Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος ὅτι ὁ Πλάτων ἐγνώρισε τὰ συγγράμματα τοῦ Μωϋσέως καὶ τὸν Θεὸν αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἑκκταῖος ὁ Ἀβδηρίτης ἀρηγεῖται ὅτι, ὅτε ὁ Μ. Ἀλέξανδρος διέταξε νὰ κτισθῇ ναὸς τις ἐν Βαβυλῶνι, ἐκ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ μόνον οἱ Ἰουδαῖοι μεθ' ὅλην τὴν ἐξασκηθεῖσαν βίαν, ἡρνήθησαν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν οἰκοδομήν τοῦ ναοῦ διὰ τὸν λόγον, ὅτι οὗτος δὲν ἀνῆκεν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν Ἰεχωβά.

Ἐκ τῶν σχέσεων τούτων τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους κατανοοῦμεν ὅτι, οἱ Ἀθηναῖοι εἰχον ἤδη γνῶσιν τοῦ ἐνός Θεοῦ τῶν Ἰουδαίων, οὕτως ὅμως τὴν οὐσίαν παραγνώρισαντες, ἥλλαξαν τὴν δόξαν αὐτοῦ ἐν ὁμοίωματι εἰκόνης φθαρτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. (Ρωμ. 1, 21).

Ὅπως δὲ οἱ λοιποὶ ἔθνη, οὕτω καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν ὁρμηθέντες ἐλάτρευαν καὶ ἐσεβάσθησαν τὴν κτίσιν παρὰ τὸν κτίσαντα καὶ προσεκίνησαν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους, οἵτινες ἐν ἀρχῇ σημεῖα πρὸς ἀνάμνησιν εὐχρίστου ἢ δυσαρέστου γεγονότος κείμενα ἔθετο ἡθέλησαν. «Ἀρχὴ πορνείας, λέγει ὁ σοφὸς Σολομῶν, ἐπίνοις εἰδῶλων, εὐρίσις δὲ αὐτῶν φθορὰ ζωῆς. Οὐτε γὰρ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, οὐτε εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται· κενοδοξία γὰρ ἀνθρώπων εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο σύντομον αὐτῶν τέλος ἐπενοήθη· ἄωρον γὰρ πένθει τρυχόμενος πατήρ τοῦ ταχέως ἀφαιρεθέντος τέκνου, εἰκόνα ποιήσας τὸν τότε νεκρὸν ἄνθρωπον νῦν ὡς Θεὸν ἐτίμησε, καὶ παρέδωκε τοῖς ὑποχειρίοις μυστήρια καὶ τελετάς· εἴτα ἐν χρόνῳ κατανθῆναι τὸ ἀσεβές ἔθος ὡς νόμος ἐφυλάχθη, καὶ τυράννων ἐπιταγαῖς ἐθροισκῆτο τὰ γλυπτὰ, οἷς ἐν ὧν μὴ δυνάμενοι τιμᾶν ἄνθρωποι διὰ τὸ μακρὸν οἰκεῖν, τὴν πόρρωθεν ὄψιν ἀνατυπωσάμενοι, ἐμφανῆ εἰκόνα τοῦ τιμωμένου βασιλέως ἐποίησαν, ἵνα τὸν ἀπόντα καὶ παρόντα κολλακῶσι διὰ τῆς σπουδῆς· εἰς ἐπίτασιν δὲ θρησκείας καὶ τοὺς ἀγνοοῦντας ἢ τοῦ τεχνίτου προετρέψατο φιλοτιμία· ὁ μὲν γὰρ τάχα τῷ κρατοῦντι βουλόμενος

ἀρέσαι ἐξεβίβαστο τῇ τέχνῃ τὴν ὁμοιότητα ἐπὶ τὸ κάλλιον· τὸ δὲ πλῆθος ἐφελκόμενον διὰ τὸ εὐχαρίτης ἐργασίας τὸν πρὸ ὀλίγου τιμηθέντα ἄνθρωπον νῦν σέβασμα ἐλογίσατο· καὶ τοῦτο ἐγένετο τῷ βίῳ εἰς ἐνεδρὸν, ὅτι ἡ συμφορὰ ἢ τυραννίδι δουλεύσαντες ἄνθρωποι τὸ ἀκοινώνητον ὄνομα λίθοις καὶ ξύλοις περιέβησαν» (Σοφ. Σολ. 14, 12 κ. ἐξ.). Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλην τὴν τυφλὴν πίστιν καὶ ἀροσίωσιν τῶν ἐθνικῶν εἰς τὰ ἄψυχὰ εἰδῶλα, ἢ περὶ ἐνός ἀληθινοῦ Θεοῦ ἰδέα, ὡς εἶπομεν, οὐδέποτε ἐντελῶς ἐσκοτίσθη. Οὕτω λ. χ. ἡ βασίλισσα τῶν αἰθιοπῶν μεταβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα ἵνα μετὰ τοῦ Σολομῶντος δοξολογήσῃ τὸν ἀληθῆ Θεόν· ἐφεξῆς οἱ λαοὶ τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Μήδων, τῶν Περσῶν καὶ οἱ περὶ τὸν Τίγριν καὶ Εὐφράτην προστάσσονται παρὰ τῶν προΐσταμένων καὶ ἀρχηγῶν αὐτῶν νὰ προσκυνῶσι τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Τὸ δόγμα ὅθεν τὸ περὶ ἐνός ἀληθινοῦ Θεοῦ διήκε φωτεινὸν διὰ τῶν αἰώνων ἐν τῇ συνειδήσει οὐ μόνον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ὧν τῶν ἐθνῶν, μεθ' ὅλην αὐτῶν τὴν κλίσιν πρὸς τὴν εἰδωλολατρείαν. Τὸ δὲ κρίμα αὐτῶν ἔγκειται κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον ἐν τῇ παραγνώσει τῆς ἀληθοῦς θυσίας τοῦ ἐνός Θεοῦ, διότι ἠδύναντο διὰ τῆς θεωρίας τῶν ποιημάτων αὐτοῦ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ οὐσίας, ἀλλὰ φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν. «Μάταιαι μὲν γὰρ πάντες ἄνθρωποι φύσει, λέγει ὁ προφητικὸς σοφός, οἱ παρὴν Θεοῦ ἀγνώστῃ καὶ ἐκ τῶν ὁρωμένων ἀγαθῶν οὐκ ἵσχυσαν εἰδέναι τὸν ὄντα, οὔτε τοῖς ἔργοις προσχόντες ἐπέγνωσαν τὸν τεχνίτην· ἀλλ' ἢ πῦρ ἢ πνεῦμα ἢ ταχινὸν ἀέρα ἢ κύκλον ἀστέρων, ἢ βίαιον ὕδωρ ἢ φωστῆρας οὐρανοῦ πρυτάνεις κόσμου Θεοῦ ἐνόμισαν· ὧν εἰ μὲν τῇ καλλονῇ τερπόμενοι Θεοῦ ὑπελάμβανον, γνώτωσαν πόσῳ τούτων ὁ δεσπότης ἐστὶ βελτίων, ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἐκτίσεν αὐτά . . . ἐν γὰρ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἀναστρεφόμενοι, διερευνῶσι καὶ πείθονται τῇ ὁφείδει κατὰ τὰ βλεπόμενα» (Σοφ. Σολ. 23, 1—8).

Ὑπὸ τοιούτων καὶ τοιαύτων περὶ Θεοῦ φρονούντων περιστοιχούμενος ὁ ἀπόστολος Παῦλος καταγγέλλει ἤδη τὸν ἕνα καὶ ἀληθῆ Θεόν λέγων: «ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς κύριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενος τινός, αὐτοῦ διδούς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα». Ὅπως ὁ θεόπτης Μωϋσῆς, οὕτω καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξαγγέλλει τὴν ἀπειρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπην καὶ συγκατάθεσιν διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, καὶ ἐφεξῆς διὰ τῆς ἐνσρκώσεως τοῦ υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅτε ἦλθε τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου, καὶ ἀπεκαλύφθη τὸ μέγα τῆς εὐτελείας μυστήριον τὸ κεκρυμμένον

ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ γενεῶν καὶ ἐφανερώθη ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγνώσθη ὁ ὑπερβάλλων πλοῦτος τῆς χάριτος καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου γινώσκουμεν ἐκ τοῦ Ἰσίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος, ὅτι οἱ Ἕλληνες οὐδεμίαν παρὰ ἰδέαν ταύτης ἐκέκτηντο, ἀλλ' ἡ συνέχον τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ κόσμου ἡ ἀπεξεδέχοντο ὡς ὁ Πλάτων νοῦν διατακτικὸν τῆς ὕλης· ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη ἀναπόφευκτος νὰ διαλύσῃ πρὸ πᾶντος ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὰς συγκεχυμένας ταύτας περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου περὶ πλάσεως καὶ διαχύσεως εἰς τὸν μυθικὸν τῶν Ἑλλήνων κόσμον ἀκτινα φωτός, ἵνα μάθωσιν ὅτι ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται, ὁ διδοὺς τοῖς πᾶσι πνοὴν καὶ ζωὴν καὶ τὰ πάντα».

(ἔπεται τὸ τέλος)

Σωφρόνιος Εὐδοκίμης
διάκονος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ὑπὸ Ἰ. Μεσολωρῆ.

Τόμος Δεύτερος. Τετχὸς Πρῶτος. Ἐκ Ἀθηνῶν, 1901. Σχῆμα μέγα 8ον, σελ. α—ιστ', καὶ 1—288. Τιμ. δραχμὰς 5.

Ὑπὸ τὸ ὄνομα Συμβολικὴ ἐμορφώθη κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους νέα τις θεολογικὴ ἐπιστήμη, μετέχουσα τοῦ τε ἱστορικοῦ καὶ τοῦ συστηματικοῦ τῆς Θεολογίας κλάδου, καὶ ἐνδιατρίβουσα περὶ τὰς δογματικὰς διαφορὰς τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ βάσει κυρίως τῶν ἐπισήμων αὐτῶν συμβολικῶν βιβλίων (Σύμβολα πίστεως, καὶ Ὁμολογία πίστεως), ἐξ ὧν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐδανείσθη. Ἐπειδὴ δὲ πλήρης ὁμοφωνία μετὰ τῶν εἰδικῶν περὶ τὴν νεαρὰν ταύτην ἐπιστήμην ἀσχολουμένων δὲν ἐπεκράτησεν εἰσέτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν καθόλου χαρακτῆρα, τὰ ὅρια καὶ τὴν συστηματικὴν διάταξιν τῆς Συμβολικῆς, διὰ τοῦτο ποικιλία τις παρατηρεῖται μετὰ τῶν τέως ἐκδομένων Συμβολικῶν ἔργων ὡς πρὸς τὰ ὑποδειχθέντα σημεῖα. Οὕτως, ἄλλοι μὲν δέχονται τὸν χαρακτῆρα τῆς Συμβολικῆς καθαρῶς ἀντικειμενικόν, περιορίζοντες εἰς τὴν ἀπλὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν ὑπαρχουσῶν δογματικῶν διαφορῶν μετὰ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, ἄλλοι δὲ τούτων

ἀπαίτουσι τὴν συνύπαρξιν ἐν τῇ Συμβολικῇ, ὅσον τὸ δυνατόν, πλειόνων ἀντιρρητικῶν στοιχείων. Καὶ πάλιν, ἄλλοι περιορίζουσι τὰ ὅρια τῆς Συμβολικῆς μόνον ἐν τοῖς δογματικοῖς ἐκείνοις σημείοις, ἐν οἷς παρατηρεῖται δογματικὴ διφορὰ, ἄλλοι δὲ ἐπεκτείνουν τὰ ὅρια αὐτῆς ἐπὶ πάντων καθόλου τῶν δογματικῶν σημείων, ἅτινα οὕτως ἢ ἄλλως θίγονται ἐν τοῖς συμβολικοῖς βιβλίοις τῶν οἰκείων Ὁμολογιῶν. Ἡ γνῶμη καὶ ἀντιλήψις τῶν τελευταίων τούτων ἐπὶ τοῦ προκειμένου φαίνεται συνταττόμενος καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπ' ὄψιν ἄρτιφανοῦς συγγράμματος τῆς «Συμβολικῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας», ὁ φιλοπονώτατος Καθηγούμενος τοῦ ἐν Ἀθηναῖς Πανεπιστημίου ἐλλογιμ. κ. Ἰ. Μεσολωρῆς, ὅστις πρῶτος, ὡς γνωστόν, ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν θεολογούντων ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς Θεολογίας ἀναφερομένων εἰδικῶν μελετῶν.

Καθότι ἤδη κατὰ τὰ ἔτη 1873 καὶ 1893 ἐξέδοτο τὰ κυριώτερα τῶν παρ' ἡμῖν συμβολικῶν βιβλίων, κατὰ τὸ πρᾶγμα τῆς ὑπὸ τοῦ Kimmel γενομένης ἐκδόσεως αὐτῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Monumenta fidei ecclesiae orientalis», ἦν ὅμως ἐκδοσιν ἐν πολλοῖς συνεπλήρωσεν. Ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης τῶν συμβολικῶν βιβλίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπὶ θεμελίων προϋποτεθειμένων, βραχίζετο τὸ παρὸν ἔργον τοῦ συγγραφέως, ἐρχόμενον ὡς φυσικὴ συνέχεια αὐτῆς καὶ συστηματικὴ ἐπ' ἐκείνης ἐποικοδόμησις. Τὸν τε χαρακτῆρα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς προκειμένης συγγραφῆς ὁρίζει αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ οἰκείᾳ προλόγῳ, καὶ δὴ ἐν οἷς γράφει: «Συμπληρωθέντος τοῦ πρώτου τόμου, ἐκδίδομεν νῦν τὸν δεῦτερον τόμον τῆς Συμβολικῆς ἡμῶν ἐν ᾧ συστηματικῶς ἀναπτύσσομεν τὴν διδασκαλίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας θετικῶς μὲν καὶ ἀπολογητικῶς πῶς καὶ ἐκεῖ, ὅπου οὐδεμία διαφωνία καὶ διαφορὰ ὑπάρχει πρὸς τὰς λοιπὰς κυριώτερας Ἐκκλησίας, τ. ἔ. τὴν δυτικὴν καὶ τὴν διαμαρτυρομένην, ἀποφεύγοντες μόνον τὰς δογματικὰς λεπτομερεῖς ἀναπτύξεις καὶ τὰς θεολογικὰς καὶ φιλοσοφικὰς ἀποδείξεις, ἀνηκούσας κυρίως τῇ δογματικῇ, ἐλεγκτικῶς δέ, ὅπου οὐσιώδεις διαφοραὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν, παραλείπομεν ὅμως τοῦ κειμένου τῶν ὁμολογιῶν τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τισὶ ζητήμασιν οὐ μόνον πρὸς οἰκονομικὴν χώραν, ἀλλὰ διότι κυρίως σκοπούμεθα τὴν ἐκ τῶν συμβολικῶν ἡμῶν βιβλίων συστηματικὴν ἐκθεσιν τῆς διδασκαλίας τῆς ἡμετέρας μόνον Ἐκκλησίας, ἔχοντες βεβαίως ὡς ἀρχήν, ὅτι οὔτε ἡ ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος ἱστορικὴ ἐκθεσις ἀγαθόν, οὔτε ἡ πολεμικὴ δριμύτης ἀντίθεσις λυσιτελεῖ, ἀλλ' ὅτι ἡ μετ' ἐπιστημονικοῦ ἱστορικοῦ διαφόρου ἀνάπτυξιν τῆς ἐκ τῶν ὁμολογιῶν ἀρυσμένης πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἡ λελογισμένη ἀμυνα τοῦ ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀρχαιότητος ὠρεσμένου ἡμῖν ἐ-

δάφους εἶνε ἡ μέση ὁδός, ἡ καὶ ἀρίστη καὶ βασιλική».

Ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς ὁρμώμενος ὁ συγγραφεὺς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργου ἐκτίθησιν ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν τεύχει τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπὶ τοιούτων οὐσιωδῶν κεφαλαίων, οἷα τὰ: **Περὶ τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ**, (ὅπου διαλαμβάνονται— ἡ εἰς ἓνα Θεὸν πίστις, ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ, ἡ περὶ Θεοῦ ἐννοία, θεῖα ἰδιώματα ἢ προσόντα, τὸ δόγμα περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, ἡ ἐκπόρευσις τοῦ ἁγ. Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἡ προσθήκη τοῦ filioque.), **Περὶ δημιουργίας τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου** (ὅπου— ὁ Θεὸς δημιουργὸς τοῦ κόσμου, τρόπος καὶ τάξις τῆς δημιουργίας, κλπ.), **Περὶ τοῦ ἀνθρώπου** (ὅπου— ὁ ἄνθρωπος ὡς δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, ἀρχικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, ἀμαρτία καὶ πτώσις τῶν πρωτοπλάστων, τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ἐνότης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους), **Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προνοίας καὶ κυβερνήσεως τοῦ κόσμου καθόλου** (ἐν ᾧ— Περὶ προγνώσεως καὶ προορισμοῦ, κλπ.), **Περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου** (ἐν ᾧ— αἱ περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ αἰρέσεις, τὸ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον κλπ.), **Περὶ προδοικειώσεως τῆς ἀπολυτρώσεως** (ὅπου— περὶ τῆς χάριτος καὶ τοῦ αὐτεξουσίου τοῦ ἀνθρώπου, περὶ δικαιοσύνης καὶ ἁγιασμοῦ, περὶ πίστεως καὶ ἀγαθῶν ἔργων, κλπ.).

Τοῦ κυρίως ἔργου προτάσσεται **Εἰσαγωγή** (σελ. 1—82), ἐν ᾗ προεισχωρικῶς ἐξετάζονται ζητήματα γενικωτέρως φύσεως ἐν τῇ περὶ χριστιανικοῦ δόγματος διδασκαλίᾳ, οἷα: τὸ περὶ χριστιανικῆς ὁρησκείας καὶ ὁρθοδοξίας, τὸ περὶ θεοπνευστίας τῆς ἁγ. Γραφῆς, τὸ περὶ ἱερᾶς παραδόσεως, καὶ τ. τ.

Βεβαίως οἱ ἀπὸ αὐστηρᾶς συστηματικῆς ἀπόψεως ἐξετάζοντες τὸ ἔργον δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἀντιρρήσεις τινὰς ὡς πρὸς τὸν καθόλου χαρακτῆρα αὐτοῦ, οἷον ὅτι, ὡς ἔργον Συμβολικῆς, ὑπερπεπληγμένης πολλοῦ τὰ οἰκεία ὅρια, εἰσπερχόμενον εἰς ἕδαρος ἀλλότριον καὶ δὴ τὸ τῆς **Δογματικῆς**, τῆς **Ἐγκυκλοπαιδείας** τῆς **Θεολογίας** καὶ πού καὶ τῆς **Ἀπολογητικῆς**, ὅτι διαλαμβάνει κεφάλαια, ἐν οἷς οὐδεμία ὑρίστανται ἀντιρρήσεις μετὰ τῶν διχόρων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, καὶ τ. τ. Ἀλλ' ἀπὸ ἄλλης, οὐσιαστικωτέρας, ἀπόψεως οὐδεὶς νομίζομεν θέλει ἔρνηθῇ τὴν χρησιμότητα τοῦ ἔργου, καὶ δὴ μετὰ τῶν ἡμῶν τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὁρθοδόξων, παρ' οἷς σπάνις σχετικῶς ὑφίσταται ἔργων, κατὰ τὸ δυνατόν πληρέστερον καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς συγχρόνους δογματικὰς πλάνας ἐκτιθεμένων συστηματικῶς τὴν σχετικὴν διδασκαλίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν ὧν ἀπτεται δογματικῶν ζητημάτων ὁ συγγραφεὺς βασιζέται κυρίως ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιστημοτέρων συμβολικῶν βιβλίων, οἷα

ἡ Ὁμολογία Μητροφάνους Κριτοπούλου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, αἱ ἀπκντήσεις Ἱερεμίου τοῦ Β', Πατριάρχου Κων/πόλεως, ἡ Ὁμολογία τοῦ Πατρ. Δοσιθέου, ἡ Πέτρου τοῦ Μογιλά, κλπ., τὸ δὲ προσὸν τοῦτο προσδίδει εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Μεσολωρᾶ ἰδιόζοντα χαρακτῆρα.

Συγχαίροντες θερμῶς τῷ φερεπόντῳ Καθηγητῇ ἐπὶ τῷ νέῳ αὐτοῦ τούτῳ ἔργῳ, ἀποτελοῦντι λίαν ἀξιόλογον συμβολὴν διὰ τὴν εἰς ἣν ἀνάγεται νεαρὰν θεολογικὴν ἐπιστήμην, καὶ εὐχόμενοι, ὅπως, ὅσον τάχιον ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ τὸ δεύτερον αὐτοῦ τεύχος, ἐν ᾧ πάντως συνεχισθῇσεται ἡ ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ τεύχει διικοπομένη περὶ Ἐκκλησιολογίας δογματικὴ διδασκαλία, συνιστῶμεν ἐκθύμως αὐτὸ τοῖς περὶ θεολογικὰ γράμματα παρ' ἡμῖν ἀσχολουμένοις, καὶ δὴ τοῖς ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὡς βιβλίον χρησιμώτατον καὶ ἐπωφελέστατον, μάλιστα ἐν τοῖς ἀφορῶσι τὰς σχέσεις τῆς καθ' ἡμᾶς ὁρθοδόξου Ὁμολογίας πρὸς τὰς ἀλλοδόξους τοιαύτας.

Α. Π.

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ ΚΟΣΜΑΣ

Λυπηρότατον ἄγγελμα διεβίβασε τηλεγραφικῶς τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχον ἡ ἀξιότιμος Δημογεροντία τῆς πόλεως Πρεβέζης· ὁ μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης **Κοσμάς**, ὃς πρὸ τινος εἶχε μεταβῇ εἰς τὰ λουτρά τοῦ Κάρλσβαδ πρὸς περίθαλψιν τῆς υγείας αὐτοῦ ἐπανακχμπτῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἀπέθανεν ἐν τῷ ἀτμοπλοῖῳ, τῷ τελούντι κἀθαρσιν ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ Κερκύρας. Τὸ σκῆνος τοῦ μεταστάντος ἀπεβίβητο ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν Κέρκυραν.

Ὁ θάνατος τοῦ ἀοιδίμου μητροπολίτου πολλὴν προύξηνε λύπην τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοῦτο μὲν διότι ἀνιερπήγη ὑπὸ τοῦ θανάτου ἐν ἡλικίᾳ ἔτι ἀκμαίᾳ, τοῦτο δὲ διότι ἡ Ἐκκλησία ἐστερήθη ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἱεράρχου εὐπαιδευτοῦ καὶ δραστηρίου, ἐνὸς τῶν χρηστοτέρων καὶ γενναιωτέρων στρατιωτῶν αὐτῆς.

Ὁ μεταστάς ἱεράρχης κατήγετο ἐκ Μεδύτου. Διακούσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ γενετείρᾳ ἦλθεν εἰς βασιλεύουσιν καὶ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν κηδεμονίαν τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Χαλκηδόνος Καλλινίκου διατελὼν εἰσῆχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολὴν, ἐνθα ἀποπερατώσας τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς, διετέλεσεν ἀρχιδιάκονος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκηδόνος καὶ ἱεροκέρυξ τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Τῷ 1887 πατριρχεύοντος τοῦ ἀειμνήστου

πατριάρχου Ἰωαννῆς τοῦ Δ' συστάσει τοῦ τε κηδεμόνος αὐτοῦ καὶ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Δέρκων Καλλινίκου διορίσθη Μ. Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Πατριαρχείων προχθεις κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Μ. Πρωτοσύγκελλον.

Μετὰ διετὴ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις δόκιμον ὑπηρεσίαν προήχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἄξίωμα ἐμπιστευθείσης αὐτῷ τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως. Τὴν ἐπαρχίαν δὲ ταύτην ἐπὶ τετραετίαν περίπου θεωρίλως ποιμένας προήχθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Βερροίας καὶ μετὰ τρεῖς ἔτη μετετέθη ἐντεῦθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Πελαγονίας. ἦν πατρικῶς διόκησε καὶ ἐποίμνε. Ἀπὸ τοῦ 1899 ἡ Ἐκκλησία ἐνεπιστεύτατο αὐτῷ τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τῆς ἐπαρχίας Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, ἦν καὶ πατρικῶς καὶ θεωρίλως ἐξηκολούθει ποιμάνων, ἀγαπώμενος, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ ποίμενος αὐτοῦ.

Ἄνω τῇ θλιβερᾷ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐτηλεγράφησε τῷ ἐπισκόπῳ Κερκύρας Σεβαστιανῷ ἵνα μετὰ πάσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ τῆς τάξεως κηδεύτῃ τὸν μεταστάντα ἱεράρχην, τῇ δὲ Δημογεροντίᾳ Πρεβέζης ἵνα μεριμνήτῃ περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς παρουσίας αὐτοῦ, διοριζομένου ὡς ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου τοῦ αὐτόθι ἀρχιμανδρίτου Παναρέτου.

Ὁ ἅγιος Κερκύρας τηλεγραφικῶς ἠγγέλει ἐν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὅτι ἡ κηδεία τοῦ μεταστάντος ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη, καὶ δαπάνη δημοσίᾳ, ἀποδοθείσων τῶν προσκυουσῶν τιμῶν ὑπ' ἀπάσης τῆς φρουρᾶς Κερκύρας, καὶ ὑπὸ τῶν ἄρχιμάντων τῆς αὐτόθι εὐρισκομένης θωρηκτικῆς μόρας τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ.

Ἀιώνια ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Κοσμᾶ!

Π. Κ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τὰ ἐξῆς βιβλία ἐπιθεωρηθέντα ὑπὸ τῆς Ἐκπαίδ. Ἐπιτροπῆς εἰρήθησαν μηδὲν περιέχοντα ἀπᾶδον θρησκευτικῶς, ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς, ὡς τοιαῦτα δὲ ἐπιτρέπεται ἵνα εἰσαχθῶσιν εἰς τὰς ὀρθοδόξους σχολὰς πρὸς διδασκαλίαν.

Καρύδου Γ. — Θρησκευτικὸς Ἀρωγός, ἐν Κων. πόλει 1901, Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον.

Καρύδου Γ. — Στοιχειώδης διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Κων. πόλει 1901, Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον.

Ξηρουδάκη Φ. — Ἱερὰ Ἱστορία τεύχ. Α' ἐκδ. 6, Β' 4, Γ' 4, 1901 ἐν Κων. πόλει, βιβλ. Ι. Κ. Σεϊτανίδης.

Φαλλιέρου Κ. — Φυσιογνωσία τεύχ. Β' ἐκδ. 2, 1901 ἐν Κων. πόλει, βιβλ. Ι. Κ. Σεϊτανίδης.

Μοσχίδου Δ. — Ἑλληνικὴ Γραμματικὴ τῆς Ἀιτικῆς Διαλέκτου, ἐν Ἀθήναις 1901, ἐκδότης Γ. Φέξης.

Ζιώγα Κ. — Μαθήματα φυσικῆς πειραματικῆς ἐν Κων. πόλει 1892 ἐκδότης Ἀδ. Σφύρα.

Κοντογεώργη Δ. — Τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὸ γαλλιστὶ διαλέγεσθαι, ἐν Κων. πόλει, 1895, ἐκδότης Ἀδ. Δελάστα.

Κοντογεώργη Δ. — Αἱ πρῶται ἀσκήσεις εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἐκδ. 4 1899, ἐν Κων. πόλει, βιβλ. Δελάστα—Σφύρα—Γεράδου.

Μακρίδου Γ. — Συλλογὴ γαλλικῶν ἐκλεκτῶν ἀναγνωσμάτων τόμ. Α' ἐκδ. 2 1900 βιβλ. Δελάστα—Σφύρα—Γεράδου.

Μηλιοπούλου Ι. — Ἀναγνωστικὸν τουρκικόν, ἐν Κων. πόλει 1895, ἐκδότης Α. Γεράδου.

Λυγιά Μ. — Ἀλφάβητάριον τουρκικόν, ἐκδ. 2 1901 ἐν Κων. πόλει βιβλ. Μαργοπούλου καὶ Χ' Ἰωάννου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

—**Πατριαρχικὴ χρονοσάτις.** — Ἐπὶ τῇ δεσποτικῇ ἐργῇ τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἡ Α. Θ. Π., ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἐσπερινὸν καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, συγχροστατούντων αὐτῷ καὶ τῶν σεβασμ. ἀρχιερέων, συνοδικῶν καὶ παρεπιδημούντων.

—**Πατριαρχικὴ Ἱεροσολύμων.** — Μετὰ τὰς γενομένας ἀναγκαστικὰς διατυπώσεις, αὐτοκρατορικῶς διατάγματι ἐπετρέπη τῇ Α. Θ. Μ. τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ, ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσιν.

—**Ἱερὰ Σύνοδος.** — Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τὸ διάλειμμα τῆς Συνόδου μεταβάσης χθὲς εἰς Βόσπορον, ἡ συνοδικὴ συνεδρία ἐξηκολούθησε κατόπιν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει τῶν ἁγίων συνοδικῶν σεβασμ. ἁγίου Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου.

—**Ἐκλογή μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης.** — Τῆς ἐπαρχίας Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης χρευσάσης ἄρτι ἐνέκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου αὐτῆς Κοσμᾶ, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος σκεψαμένη ἐν τῇ τακτικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλλήλου προσώπου διὰ τὴν χηρεύουσαν μητρόπολιν προέτεινεν ὑποψήφιους τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Γρεβενῶν Δωρόθεον, τὸν πανερ. μητροπολίτην Πρεσπῶν καὶ Ἀχρίδων Ἀνθίμον καὶ τὸν θεωρίλ. ἐπίσκοπον Ἰλιουπόλεως Ταράσιον. Κατελθόντων δὲ τῶν σεβασμ. ἁγίων συνοδικῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχ. ναῷ καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐξελέγη μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ὁ τέως μητροπολίτης Γρεβενῶν Δω-

ρόθεος, μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ πρόεδρος τῆς τὴν «Ἐκκλ. Ἀληθείαν» διευθυνούσης ἐπιτροπῆς.

Τῇ Α. Σ. τῷ νέῳ μητροπολίτῃ Νικοπόλεως καὶ Πρεβεζῆς ἐγένετο αὐθημερόν τὸ Μ. Μήνυμα καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς συνοδικῆς συνεδρίας ἡ ἐν τῷ ναῷ νενομισμένη τελετὴ τῆς εὐχαριστίας.

Ἡ Α. Σ. ὁ νέος μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβεζῆς ἐξακολουθεῖ δεχόμενος τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν πολυπληθῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκ μέρους τῆς Μ. Ἐκκλησίας περιτράνῳ ταύτῃ ἐκτιμῇ τῶν περικουμούντων αὐτὸν ἀγαστῶν προσόντων, ἐπὶ δὲ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καὶ ἡ σύνταξις τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» εὐγνωμονοῦσα διὰ τὸν ἀκραίφνη αὐτοῦ ζῆλον, ὃν ὡς πρόεδρος τῆς διευθυνούσης τὸ φύλλον ἐπιτροπῆς ἐπιδείκνυται, καθυποβάλλει αὐτῷ τὰ θερμὰ αὐτῆς συγχαρητήρια καὶ τὰς μυχαιτάτας εὐχὰς.

— *Ἐπισκέψεις.*— Τῷ σαββάτῳ κατῆλθεν ἐκ τοῦ Βοσπόρου πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημῶν ἐρίτιμος ὁμογενὴς Περικλῆς Ζαρίφης μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τῆς Α. Θ. Π. ὁμῶς εὐρισκομένης ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὁ κ. Ζαρίφης ἀπῆκεν ἐπισκεπτήριον.

— Τῇ Δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου ἡ Α. Ε. ὁ Ἀχμέτ Σαφὴκ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Α. Ὑψ. τοῦ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημήσαντος ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀβδᾶς Χιλμῆ πασᾶ ἐγχειρίσας τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἐπιστολὴν τῆς Α. Ὑψηλότητος. Ὁ ἐπίσημος ἀπεσταλμένος τῆς Α. Ὑψ., μετὰ πολλῶν τιμῶν γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π., διεβίβασεν αὐτῇ τὸ μὲν τὰς φιλόφρονας προσρήσεις τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ ἀντιβασιλέως, τὸ δὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Α. Ὑψ. εὐμενῶς ἀποδεχόμενος πᾶσαν σύστασιν τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων προφρόνως ἐκάστοτε θέλει συντελεῖ εἰς εὐδωσιν τῶν συμφερόντων τῶν ἀφορώντων τὰς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῇ νήσῳ Θάσῳ χριστιανικὰς ὁμογενεῖς Κοινότητας.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἐπὶ ταῖς προσρήσεσι καὶ ταῖς διαβεβαιώσεσι ταύταις τῆς Α. Ὑψ. ἐκφράσας θερμὰς εὐχαριστίας παρεκάλεσε τὴν Α. Ε. τὸν Ἀχμέτ Σαφὴκ ἵνα διαβιβάσῃ ταύτας τῇ Α. Ὑψηλότητι.

— Τῇ παρασκευῇ ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος ἐπεσκέψατο ἐν Πριγκήπῳ τοὺς ἐρίτιμους ὁμογενεῖς Κ. Πετρίδην καὶ τὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου Ἰωάννην Χατζόπουλον.

— *Ἐπέτειοι ὀνομάτων.*— Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μεγάλου Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου ἄγοντος τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἐπιβὰς ἐκ Φαναρίου ἀτμακάτου ἐν συνοδείᾳ τῶν σεβασμ. ἀγίων συνοδικῶν ἀρχιερέων μετέβη εἰς Νεοχώριον καὶ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ε. συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν παλαιὰν συνήθειαν.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐπανεκάμφε κατόπιν διὰ τῆς αὐτῆς ἀτμακάτου μετὰ πάσης τῆς συνοδείας αὐτῆς εἰς Φανάριον.

— Τῷ δὲ ἑορτάζοντι ὡσαύτως ὁμογενεῖ Σταύρῳ Κέπετζῃ, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τὰς συγχαρητήριους εὐχὰς διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσόστομου.

— Προχθὲς ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη καὶ τῷ πανερ. μητροπολίτῃ Κρήτης Εὐμενίῳ, ἄγοντι τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτήν.

— Χθὲς δὲ ἑορτῇ τοῦ μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, τοῦ ἐρίτιμου ὁμογενοῦς τραπεζίτου κ. Εὐσταθίου Εὐγενίδου ἄγοντος τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τὸ διάλειμμα τῆς ἱερᾶς Συνόδου μετέβη εἰς τὸν ἄνω Βόσπορον καὶ ἐπεσκέψατο αὐτοπροσώπως τὴν ἑορτάζοντα ὁμογενῆ.

— *Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία.*— Ὁ τέως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει πρωθιερεὺς τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας αἰδεσιμώτατος Θεόδωρος Δάουλιγκ ἐπισκεψάμενος τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀγγλομαθοῦς δικηγόρου Μιχαήλ Θεοτοκῆ, τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐπέδωκεν αὐτῷ ἰδιόγραφον γράμμα τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας καὶ Πρωθιερέως πάσης Ἀγγλίας Φρειδερίκου, ἐκφράζοντος πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ μεταξὺ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀγγλικανῆς ὑφισταμεναι ἀδελφικαὶ σχέσεις σφιγκτότερον θέλουσι συνδεθῇ ἐπὶ τῆς εὐκλεοῦς πατριαρχείας αὐτῆς καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐνισχυθῇ διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης. Συγχρόνως ὁ αἰδεσιμώτατος πρωθιερεὺς, ἄτε μετατιθέμενος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ ἐν Ἰνδίας καὶ ἀπερχόμενος ἤδη τῆς πόλεως ἡμῶν ἀπεχαιρέτισε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ἥτις, ἐκφράσασα αὐτῷ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰς κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς αὐτοῦ φιλοτιμώτατα καταβληθείσας ὑπ' αὐτοῦ προσπαθείας πρὸς διατήρησιν ἀδελφικῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχέσεων, ἐδώρησεν αὐτῷ τὴν φωτογραφικὴν αὐτῆς εἰκόνα εἰς ἀνάμνησιν.

Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ δὲ ἤρξαντο τῷ αἰδεσιμωτάτῳ πρωθιερεῖ ἀπερχομένῳ τῆς πόλεως ἡμῶν, τὸ κατευόδιον ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος οἱ πανοσιολογ. Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱ. Συνόδου Φώτιος, μέλη τῆς πρὸς σύσφιξιν τῶν μετὰ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας σχέσεων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὑφισταμένης Ἐπιτροπῆς.

Τὸ ἀνωτέρω μνημονεύμενον γράμμα τοῦ σεβασμ. Καντουαρίας μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Θεοτοκῆ καὶ ἀναγνωσθὲν ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαββάτου θέλωμεν μετὰ τῆς σχετικῆς εἰς αὐτὸ ἀπαντήσεως δημοσιεύσει ἐν τῷ προσεχέτι φύλλῳ.

— *Μητροπολίτης Δράμας.*— Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθρσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ ἐνέκρινεν ὅπως ὁ πανιερώτατος Μητροπολίτης Δράμας Φιλόθεος προσκληθεὶς ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν καὶ παράσχωι προφορικῶς πληροφροῖας τινὰς σχετιζόμενας πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

— *Ἀντιπροσωπεῖν πατριαρχοῦ Ἀλεξανδρείας.*— Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαββάτου ἐνεκρίθη ἵνα δι' ἐπιστολῆς συστηθῇ τῇ Α. Μ. τῷ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας Φωτίῳ ὁ διορισμὸς εἰδικοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀνέκαθεν ἐπικρατοῦσαν τάξιν.

— *Μητροπολίτης Βάρνης.*— Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Βάρνης Πολύκαρπος διὰ γράμματος ἡγγεῖλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ αἰσίαν ἄφιξιν.

— *Μητροπολίτης Ἀγκύρας.*— Ἐν ἐγγυρίῳ φύλλῳ ἀνεγράφη πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὅτι δῆθεν ὁ ἐν τῇ βασιλευούσῃ παρεπιδημῶν πανιερώτατος μητροπολίτης Ἀγκύρας Νικόλαος δι' αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον παρεκάλεσεν ἵνα τὰ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ὀφειλόμενα συμψηφισθῶσι μετὰ ποσοῦ, ὅπερ μέλλει νὰ λάβῃ παρ' ἀσφαλιστικῆς τινος ἐταιρίας ζῶν ἢ μετὰ θάνατον. Ἡ εἰδησις αὕτη εἶνε

ἀνακριβής. Τὸ ἀληθές ἔχει οὕτως. Ἡ Α. Πανιστότης διὰ μιᾶς μὲν αἰτήσεως ἐξητήσατο ἵνα τὰ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καθυστερούμενα αὐτοῦ συμψηφισθῶσι μετὰ ἰσοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἔχει λαμβάνειν ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, δι' ἄλλης δὲ ἀνεκόνωσεν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι, ἐλάχιστα προπεῖτα πρὸς τὴν ἐκθρέψαν Θεολογικὴν Σχολὴν ἀποδοῦναι βουλόμενος, δωρεῖται αὐτῇ εἴτε ζῶν εἴτε θανὼν, τὸ ποσὸν 400 ἀγγλικῶν λιρῶν, δι' οὗ τυγχάνει ἡσυχασμένος παρ' Ἀσφαλιστικῇ Ἑταιρίᾳ. Ὡστε ἐν τῇ ὡς ἄνω ἀναγραφείσῃ εἰδήσει τοῦ ἐγγυρίου φύλλου συγγέονται δύο ὅλως διάφοροι ἀπ' ἀλλήλων ὑποθέσεις.

— Μητροπολίτης Κολωνίας — Τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Κολωνίας Πολυκάρπῳ αἰτησαμένῳ ἄδειαν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἵνα ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν πρὸς περιθάλψιν τῆς υἱίας αὐτοῦ, ἐχορηγήθη τοιαύτη ὑπὸ τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῇ χθισινῇ συνεδρίᾳ.

— Ἐγγραφὴ ἐκλεξιμῶν εἰς ἀρχιερατεῖαν. — Προτάσει τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἰωαννίνων Γρηγορίου ἐνεγράφη ἐν τῷ Καταλόγῳ τῶν εἰς ἀρχιερατεῖαν ἐκλεξιμῶν ὁ ἀρχιδιάκονος τοῦ μητροπολίτου Τραπεζοῦντος καὶ καθηγητῆς τῶν ἱερῶν ἐν τῷ ἐκεῖ Γυμνασίῳ Ἀθηναγόρας Ἐλευθερίου.

— Θεολογικὴ Σχολὴ Λάλλης. — Τοῦ ἄρτι διορισθέντος καθηγητοῦ τῆς τουρκικῆς γλώσσης ἐν τῇ Ι. Θεολογικῇ Σχολῇ ἔλλογ. Νικολάου Σουλλίδου ὑποβαλόντος παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἡ ἐφορεία τῆς Σχολῆς διώρισεν εἰς ἀντικατάστασιν τὴν ἐκ Βάρνης ὁρμώμενον δικηγόρον, τρίβωνα δὲ τῆς ὁθωμανικῆς γλώσσης Ἀριστείδην Κρίμλιν. Ὁ διορισμὸς οὗτος ὑποβλήθη εἰς τὴν ἀγίαν καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ ἔτυχεν τῆς ἐγκρίσεως αὐτῆς.

— Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων. — Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων ἀπέστειλαν τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ αἱ φιλογενέσταται δέσποιναί Ἑλένη Ν. Ζαρίφη λίρ. ὁθωμαν. 100, καὶ ἡ Ἀρτεμισία Πουρναρᾶ φρ. 500.

— Περιουσία ἀειδέμου Νικοπόλεως καὶ Προβίης. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης διωρίσθη ἕκαστος πρὸς παραλαβὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἄρτι ἀποθνήσκοντος μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Προβίης ὁ Δευτερεύων Παρθένος, ὃς καὶ ἀπέρχεται αὐρίον.

— Ἐξαρχία Μεσσοβίου. — Ὁ εἰς βασιλεύουσαν προσκληθεὶς ἑξαρχὸς Μεσσοβίου ἀρχιμανδρίτης Βενέδικτος ὑπέβαλε τῇ ἀγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προκαλεῖται ὁ Χρῆστος Πούλιος χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανὸς χαλκεὺς τὸ ἐπάγγελμα τῶς κάτοικος τῆς πόλεως Γρεβενῶν νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς ὅπως τὴν πρώτην τετάρτην καὶ ὥραν ἡν τῆς ἡμέρας τουρκεστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Πανάγιως θυγατρὸς Βασιλείου Χαλκιᾶ χριστιανῆς ὀρθόδοξου τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης διαμενούσης ἐν Γρεβενοῖς,

ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων/πόλει ἐκδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Γρεβενοῖς, τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1901:

Ὁ πρόεδρος

+ ὁ Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος
Πρωτόπαπας ΙΩΑΝΝΗΣ

1

Ὁ γραμματεὺς
ΧΡ. ΠΑΠΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Εὐστάθιος Ἰωάννου Ψύχας, ὑπήκοος ὁθωμανός, τῶς κάτοικος Βλάχας καὶ ὑπάλληλος ξενοδοχείου ἐν Σιρκετζῇ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊστὶ πρὸ μεσημβρίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ πνευματικοῦ τῶν Πατριαρχείων Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Παρσκειῆς Εὐσταθίου Ψύχα, θυγατρὸς Ἀναστασίου Ζαφειριάδου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ὑπήκοου ὁθωμανῆς, κατοίκου δὲ Βλάχας (Μουσάλα μαχαλεσὶ Ἀράπ σοκαγῇ). Προσπεπλησθῇ δ' αὐτῷ ὅτι ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον, ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

1

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 Αὐγούστου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

+ Κορυδαῖς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Οἱ λαθόντες ἀγγελίας τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» Ν. Παγανᾶ παρακαλοῦνται ὅπως ἐν τάχει ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς πρὸς καταχώρισιν τῶν ὀνομάτων τῶν φιλομούσων συνδρομητῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ παντὸς εἶδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

02/09/25

902496

НБ ОНУ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

1948

П. III. 726325